

Герой російсько-української війни



Лобов Едуард Анатолійович

Едуард Лобов народився 1 грудня 1988 року в місті Вільнюс. Білорус, білоруський політичний діяч, співголова «Молодого фронту», політв'язень Білорусі, в'язень совісті, білоруський доброволець, який воював за незалежність України, воїн ЗСУ.

У 1989 році сім'я переїхала до Білорусії в місто Постави. Навчався в місцевій школі.

У 2004 році переїхав у Мінськ, а у 2007 році закінчив Мінську школу № 219.

Після навчання в школі вступив до Мінського ПТУ.

Строкову військову службу проходив у місті Вітебськ.

З дитинства мріяв стати військовим, пов'язати своє життя з армією. Проходив строкову службу в 103-й окремій гвардійській повітряно-десантній бригаді в 2009-2010. Проходячи строкову службу в білоруській армії, Едуард дійшов висновків, що білоруська армія повинна бути національною, а не філією російської армії, служити народу, а не режиму Лукашенка. Саме тому після закінчення строкової служби Едуард не залишився служити за контрактом, а спрямував свою діяльність на боротьбу проти режиму Лукашенка.

Едуард Лобов був затриманий у Мінську 18 грудня 2010 року. Його звинуватили в хуліганстві - нібито він, разом із соратником, бив перехожих. Едуард Лобов провини не визнав, і заявив, що це була провокація спецслужб напередодні президентських виборів. 24 березня 2011 року був засуджений за статтю «Особливо злісне хуліганство» на 4 роки колонії посиленого режиму. Відбував покарання в колонії № 22 «Вовчі нори» в Івацевичському районі. Тричі відмовився писати прохання на ім'я Лукашенка з проханням про дострокове звільнення. На свободу вийшов повністю відбувши строк покарання.

У 2015 році, після порушення чергової кримінальної справи, Едуарду Лобову довелося покинути Білорусь. Він міг жити в Литві, здобути вищу освіту в Польщі, стати лідером білоруської молоді. Але він твердо вирішив, що поїде добровольцем в Україну.

Як говорив Едуард в одному з інтерв'ю: «В Україну я приїхав воювати за свободу українців. Попутно навчитися воювати, щоб застосувати ці навички в обороні Білорусі».

Едуард вважав, що українці і білоруси практично один народ, зі схожою історією, з одними і тими ж проблемами, що в Білорусі, що в Україні, з одним і тим же ворогом.

З літа 2015 року брав участь як доброволець у захисті України від російської збройної агресії. У 2017 році, коли в українську армію дозволили набирати іноземців, підписав на три роки контракт із 8-м окремим полком спеціального призначення в Хмельницькому. Влітку 2020 року підписав контракт із 72-ю механізованою бригадою «Чорних запорожців».

Злочинний режим Лукашенка всіляко намагався помститися Едуарду Лобову, тільки тому, що справжній воїн захищав Україну. Саме тому ім'я Едуарда було в базі інтерполу, піддавалася регулярним репресіям у Білорусі, рідні Едуарда були змушені залишити рідну домівку та переїхати до Польщі.

Едуард Лобов пройшов підготовку в спецназі в Україні. Закінчив «курс основних бойових навичок» у 2019 році. Перед війною закінчив курси на NLAW і Javelin. У боях він діяв грамотно, рішуче і сміливо. На війні був стрільцем із гранатомета і стрільцем переносного протитанкового комплексу Javelin. Захисник брав участь в обороні Києва, Чернігова, Бахмута, Вугледара.

В останньому бою Едуард Лобов своїми діями врятував життя командира. Росіяни висадили десант недалеко від позицій українських захисників. Едуард вийшов з окопу, і спокійно одиночними пострілами з автомата розстріляв усіх ворогів. Саме ці дії дозволили евакуювати його командира з поля бою.

Смертельне поранення Едуард Лобов отримав 26 січня 2023 року від влучання осколка танкового снаряда коли стріляв по ворожому танку з Javelin. Це був ближній бій і екстрено евакуювати Едуарда з поля бою не було можливості. Сталося це поблизу міста Вугледар Донецької області.

Едуарду Лобову було лише 34 роки...

В Героя залишилася мати.

Поховали воїна на кладовищі міста Варшава (Польща).

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня посмертно, нагрудним знаком «За вірцевість у військовій службі» III ступеня, медаллю Ветерана війни, нагрудним знаком «Козацький хрест» III ступеня.

Рішенням Хмельницької міської ради №33 від 15.09.2023 року за мужність у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, видатні заслуги перед українським народом та Хмельницькою міською територіальною громадою удостоєний звання «Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади» посмертно.